

τηγών, φιλοσόφων, ῥητόρων, ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐν αὐταῖς διαπρ. ποιῶν αἱ προτομαὶ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ὀμήρου, μάλιστα δὲ ἡ τῆς Ἀσπασίας, ἐπιχέουσα χαροποιῶν τι γόητρον ἐν τῷ μεσῷ τῶν μεγάλων τούτων σπουδαίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐτίμησαν τὸ κάλλος ὡς μνηδίαμα τῶν θεῶν.

Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ λεγομένῃ αἰθούσῃ θαυμάζομεν ἀγάλμα ἐκ βασιλτοῦ κολλοσσίου τοῦ Ἡρακλείου παιδός, ἱστ. μενον μεταξὺ δύο Κενταύρων, οἵτινες νομίζονται ἀριστουργήματα τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ ἐλληνικῆς τέχνης. Ἐκ τῶν δύο τούτων Κενταύρων ὁ μὲν εἶναι γέρον, καὶ φαίνεται περίλυπος, βλέπων ἑαυτὸν δεδεμένον ὀπισθεν τὰς χεῖρας· ὁ δὲ, νέος, ἐλεύθερος καὶ εὐθυμος, ἔχων τὸν μὲν δ.ξ.ὶὸν βραχίονα ἐπικρμένον ἐν σχήματι εὐθυμίας ὑπερβαλλούσης, τὸν δὲ ἀριστερόν φέροντα ῥάβδον ποιμαντικὴν καὶ νεβρίδα. Ἐμπροσθεν τῶν δύο θείων τούτων ἑογῶν αἰσθάνεται τις πάλιν τὴν δύναμιν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φαντασίας καὶ τέχνης. Τὰ φαντασιώδη ταῦτα ζῶα, ἅτινα ἐδημιούργησιν ἡ θερμὴ τῶν ἐλλήνων ποιητῶν φαντασία, παρίστανται οὕτω φυσικῶς, ὥστε ὁ βλέπων αὐτὰ πιστεύει ἀμνηστῶς· ὅτι ἀληθῶς ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τοιαῦτα τέρατα. Ὁ βλέπων τὸν ζῶντα καὶ κινούμενον τοῦτον δεύτερον Κένταυρον ἀπάγεται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς πρώτους τῆς δημιουργίας αἰῶνας, καθ' οὓς ἡ γῆ ἐκαλύπτετο ἐπὶ ὑπὸ φυτείας ἀγρίας καὶ οὕτω πυκνῆς, ὥστε ὁ ἀνθρώπος εἶχε πόδας ἱαποῦ, ὅπως δ' ἀπερῶ τὰς θαυροφύλλους, προκατακλυσμάϊς λόχμας πρὸς θόρον τῶν ἐν αὐταῖς ἀγρίων θηρίων.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα περιέχει πολλά ἄλλα πολυτίμα ἔργα, ἐν αἷς καταλείπονται καὶ αἱ δύο Ἀμαζόνες, ἡ μὲν πεπληγμένη, ἡ δὲ ἐτοιμαζομένη εἰς μάχην καὶ λαμβάνουσα τὸ πύζον, ἀμρότεροι προέοντα ὑψηλῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτέλεσεως.

Ἐν τῇ ἐπομένῃ αἰθούσῃ τοῦ Φαῖνου εἶναι ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ Καπιτωλίου μουσείου, ὁ Φαῖνος ἐν τῷ τρυφερῷ. Ἡ τέχνη, ἡ ὕλη, ἡ διατέρεσις αὐτοῦ, τὰ πάντα, καθιστῶσι τὸ ἀγαλμα τοῦτο σπάνιον καὶ ἀτίμητον· ἐπειδὴ ὁ Φαῖνος οὗτος εἶναι τὸ μόνον ἐκ πορφυρίτου περισωθὲν φυσικῶς μεγέθους ἐλληνικὸν ἔργον, τὸ δὲ πορφυροῦν μέγεθος ἦτο καταλλεστότατον πρὸς παράστασιν τοῦ τέκνου τοῦ Πάριου. Ἡ ἡδυπάθεια καὶ ἡ μέθη ἐκαιψίν τὸ ῥωμαλέον τοῦτο σῶμα οὕτως, ὥστε φαίνεται ἐτοιμὸς ῥόον. Μετὰ δὲ τὸν Φαῖνον διαπρέπει ὁ ἀποσπῶν τὴν Ἀλκίθαϊ, ἔργον θαυμαστῆς καὶ τοῦτο ἀληθείας. Ὁ θεατὴς νομίζει ὅτι πάσχει τὸν πόνον, ὃν αἰσθάνεται ὁ παῖς οὗτος

ἀποσπῶν τὴν Ἀλκίθαν τοῦ ποδός. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι τὸ ὄραϊον τοῦτο ἀγαλμα εἶναι τὸ ἔργον τοῦ περιφρήμου γλύπτου καὶ τορευτοῦ Βοηθῶ τοῦ Καρχηδονίου ἢ μᾶλλον Καρχηδονίου, τοῦ ποιήσαντος, κατὰ τὸν Πικσανίαν, ἐπίχρυσον καθήμερον μινυάκιον ἐν τῷ Ἡραίῳ τῆς Ὀλυμπίας. Ὁ τεχνίτης οὗτος ἐξειργάσατο κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ ἕτερον ὀνομαστὸν ἔργον, παῖδα ἀποπνέοντα χθονα, οὕτως πολλά διασώζονται μέχρι τοῦδε ἐν τίγρῳ.

Παρ' αὐτὸν ἵσταται ἕτερος Φαῖνος ἀεττεκρμένος· κισσῷ, νεβρίδα περιζωσμένος, ἀπαλύνει καὶ μεμνῶς βλέπων, ὡς λέγει ὁ Πλουτάρχος, ὃν πολλοὶ νομίζουσιν ἀπομνησκόμενον τοῦ περιφρήτου Φαῖνου τοῦ Πραξιτέλου, τινὲς δὲ ἔργον αὐτοῦ τοῦ τεχνίτου.

Ἐν τῇ παρακείμενῃ αἰθούσῃ λεγομένῃ τοῦ Γαλάτου διαπρέπει τὸ ἀγαλμα τοῦ παπληγμένου Γαλάτου, ἐξ οὗ ἔργον αὐτὴ τὴν ἐπίκλησιν. Τινὲς ὀνομάζουσι τὸν ἀποθνήσκοντα τοῦτον στρατιώτην Μοισομάχον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαλμα τοῦτο, ἐν ᾗ τὸ ἔργον τινὲς τῶν μεγίστων τεχνιτῶν τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἠδύνατο νὰ παριστᾷ μονομάχον· ἐπεὶ δὲ κατὰ τοῦ ὄραϊου τῆς γλυπτικῆς αἰῶνας οἱ Ἕλληνες ἀγνόησαν τοὺς βαρβάρους τοῦτους ἀγῶνας. Ἀλλως τε ἡ σάλπιγξ, ἣν βλέπει τις τετρασπόμενος παρὰ τοῖς ποσὶ τοῦ ἀγάλματος, τὸ περὶ τὸν λαίμῳ αὐτοῦ σχοινίον, καὶ ἡ ὠσιδὴς ἀσπίς, ἐφ' ἣς πλαγίῳζει, δὲν εἶναι σύμβολα μονομάχου. Τούναντίον τὰ πάντα κινύουσιν ὅτι εἶναι μᾶλλον μαχητῆς στρατιώτης, Γαλάτης ἢ Ῥωμαῖος, ἡ τραχύτης τῶν τοῦ προσώπου σημείων, οἱ μύστακες, αἱ σιμαί, αἱ φρίττουσαι καὶ πυκναί τρίχες, μάλιστα δὲ ἡ ἐλλειψὶς μεγαλοφυΐας· ἐπειδὴ τὸ ἀγαλμα παριστᾷ μὲν τὴν σωματικὴν ἀλγηδῶνα, ἀλλ' ἀμοιρεῖ τοῦ ἐξουθενήσαντος τὸν θάνατον ἡρωικοῦ ἐν θυσιάζοντος, ὃν βλέπει τις ἐπιπνέοντα ἐπὶ πάντων τῶν γυναικῶν ἐλληνικῶν ἔργων. Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Βισκόντι.

A. M.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσχέρι.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

— Ἀλκίτ, σὲ εὐχαριστῶ. Ἡ θυσία, εἰς τὴν ὁποῖαν με ὑποβάλλεις καὶ τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνω εὐχαρίστως, εἶναι ἀνταξίαν τῆς φιλίας μας. Οἱ νόμοι τῆς φύσεως δυνάμει νὰ ἀνατραπῶσιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκ τοῦ στόματός μου ἢ ἐκ φωνῆς λῶς δυνάμει νὰ παρῶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ἀδελφῆς μας... Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου... Οὕτως, ὁ Θεὸς, ἀ-

ποσπῶν με ἀπὸ τῶν ἀγκάλων σου, νὰ με ῥίψῃ εἰς τὰς βασάνους τῆς αἰωνίου κολλάσεως, ἐάν οἱ λόγοι μου δὲν παράσχῃσι τὴν ἡρεμίαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Χαλκιδέ!...

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀδελφέ, ἐλθέ νὰ σὲ ἀσπασθῶ καὶ πάλιν. Ἀχ! ἐάν ἤξευρα, ὅποιον βάρος ἀφῆρθε ἀπὸ τὴν καρδίαν μου!...

ΙΑ'

Μετὰ δύο ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τῶν νέων ὥραν, ὁ Πέτρος μεταβηθεὶς τὴν οἰκίαν τοῦ Χαλκίλμπι, κομίζων μεθ' ἑαυτοῦ πάντα τὰ πρὸς ζωγραφίαν ἀναγκαῖα.

Ἐκαστος δύναιται νὰ ἐννοήσῃ μεθ' ὁποίας ἀσπ. ἔς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, μεθ' ὁποίων παλμῶν εὐαρέστου ἀγωνίας καὶ συγκινήσεως ἀνῆρχετο τὰς κλύμακας αὐτῆς.

Ἄμα εἰσελθὼν, ἐζήτησε τὸν Ἀλκίτ, ὅστις παραλαβὼν ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Χαλκιδέ.

Ἐνὸς ἐπλησιάζοντος πρὸς τὴν θύραν, τὰ βήματα τοῦ Πέτρου ἐγένοντο ἐπὶ μᾶλλον ἄτακτα, οἱ πόδες τοῦ ἑστραμμένου τοῦ αἵματός συνέβησαν ὅλον εἰς τὴν καρδίαν, θανάσιμος δὲ ὠχρότης ἐπαχύνθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, διότι συνεσθάνετο ὁ δυστυχὴς τί ἐμελλε νὰ συναντήσῃ, ὅποιον ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ἀνελάμβανεν.

Ἡ Χαλκιδέ, γινώσκουσα τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἐλθῇ ὁ Πέτρος, καὶ βλέπουσα αὐτὴν πλησιάζουσαν, ἐκάθητο, — ἢ μᾶλλον δὲν ἐκάθητο — ἀνυπόμονος ἐν τῷ δωματίῳ τῆς ἀναμύνουσα.

Ἰστατο, περιπάτει κατὰ μέλος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, ἐκάθητο, αἶρνε ἡγερέτο, δικνύοντο πρὸς τὸ παράθυρον, ὁπότεν, δυσανασχετοῦσα διότι δὲν ἔδωκε τίποτε, μετέβαιναν εἰς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιγεν, ἠσυχάζετο, ἀλλὰ πάντοτε τίποτε. Ἐπὶ τέλους διέκρινε βήματα, ἤκουσε κυνομιλίαν, ἡσυχάζετο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὁρᾷ πρὸς συνάντησιν τῶν ἐρχομένων, ὡς ἕκαστος τῶν ἀναγνώστων περιέμενεν, αὐτὴ, κλείψασα τὴν θύραν, ἐρρίθη ἐπὶ τινος σοφῆ καί, καλύψασα τὸ πρόσωπον, περιέμενεν, ὡς κατὰδικος τὸν θάνατον...

Καίπερ ἀφελὴς καὶ ἀπλήρ, ἀπειρος δὲ ὅλως τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ τὸ πρῶτον ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς, εἶχε τὴν ἑαυτοῦ ἐσπίνην αἰδῶ τῆς γυναικὸς, ἥτις πάντοτε ὑπάρχει ἐν αὐτῇ, καὶ ὅταν ἀκόμη παρὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ὅταν ἀκόμη ἐξολισθήσῃ...

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἀνεώχθη καὶ οἱ δύο νέοι εἰσῆλθον. Ἡ Χαλκιδέ μόλις

ἀνάγειν τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἰνταποδῶσθαι τὸν χαιρετισμὸν, ἐν τῇ ἀπέτεινεν ὁ Πέτρος.

Ἡ πρώτη συνεδρίασις, μετὰ τινὰς ἀορίστους καὶ συνήθεις πράξεις, κατηνυλῶθη ὁλόκληρος ἐν τῇ συζήτησει τῶν δύο φίλων περὶ τῆς θέσεως, ἣτις ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν νέαν.

Ὁ Ἀχμέτ δικαίως ἐπέμεινεν, ὅπως τερηθῶσιν ὅσοι τὸ δουκτικὸν περισσότερον οἱ μουσουλμανικοὶ τύποι, ἢ δὲ εἰκὼν τῆς ἀδελφῆς του νὰ μὴ εἶναι ἰναιμένη ὅσοι μιᾶς χριστιανῆς, καὶ τοῦτο διότι ὁ πατήρ, πρὸς ὃν εἶχαν εἶπῃ ὅτι ὁ ἀδελφὸς Πέτρος, ἡγάγη τὴν εἰκόνα τῆς Χαλκιδεῖς καὶ αὐτοῦ — προσέθηκε δὲ καὶ τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ ἐπαντήσῃ ἐλαγικότερας δυσκολίας καὶ ἐντιφύσεις — πολλὰς ἔφερεν ἐναντιότητας, λέγων ὅτι, μὰ τὴν εὐχὴν τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρὸς τὸν χριστιανὸν υἱὸν του, δὲν ἤδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ μένῃ τὸσον χρόνον μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Ἀχμέτ πολλαχῶς συνεγόρησεν ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου, προσέειπε δὲ ἐλάχι στον χρόνον θὰ διαρκέσῃ ἡ ζωγραφία τῆς εἰκόνης. Ἀλλ' εἰς μάτην ὁ γέρον ἐμεινεν ἀμετάπειτος. Τὴν ἐπιμονὴν τοῦ πατρὸς κατέβριψεν ἐπὶ τέλους ἡ συναίνεσις τῆς συζύγου του, εἰπούσης ὅτι, ἀφοῦ εὐρίσκειται τοιαύτη εὐκαιρία, δὲν πρέπει νὰ παραμοληθῇ, ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι ἰεὺς τῆς οἰκογενείας σχεδόν, ὅτι ἀντράφη ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὅτι καλὸν θὰ ᾖ, εἰ νὰ ἔχωσι τὰς εἰκόνας τῶν δύο τέκνων των, ἐξωγραφημένας ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ υἱοῦ των καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅσα δύναται νὰ εἶπῃ γυνὴ, θέλουσα νὰ πείσῃ ἄνδρα, εὐ τινος τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων καὶ τὰς διαθέσεις γινώσκει. Τελουρώσα ὁ πρεσβύτερος καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνοι ἀρκεῖ ὅτι οὐδεὶς θὰ μάθῃ τὴν παραδοξὴν ταύτην.

Μὴ τότε καὶ τόσαι παραδόσεις καθυκόντων δὲν γίνονται καθ' ἑκάστην, εἰς τῷ λόγῳ ὅτι θὰ μείνωσιν ἄγνωστοι, ἐν κρυπτῷ καὶ παρὰ ὅσῳ, ὅπως τιλονται;

Ὅτι δὲν κατόρθωσεν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἀχμέτ ἐπέτυχεν ἡ συναίνεσις τῆς συζύγου, ἥτις πᾶσα ἀπαίτησις, πᾶσα ἀπλή ἐλπίς γινώσκῃ ἦτο νόμος διὰ τὴν γέροντα Τοῦρκον. Ἐπειτα δὲν ἐχυρίζονται οἱ Γάλλοι, οἵτινες, φαίνεται, ἐμελέτησαν τὴν γυναῖκα κάλλιον πάντος ἄλλου, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ θέλει ὁ Θεὸς τὸ θέλει;

Τούτων ἔνεκεν ὁ νέος Τοῦρκος ἐπίμενεν, ὅπως ἡ εἰκὼν φέρῃ χρῶμα τινος μουσουλμανικόν, ἵνα εὐχαριστηθῇ καὶ ὁ γέρον.

Ἡ Χαλκιδεῖς μίαν μόνον ἐξέφρασε γνώμην καὶ μίαν διευτύωσεν ἀπαίτησιν, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ζωγραφηθῇ ἄνευ τῆς προσφιλούς αὐτῆς γαλῆς.

Τελουκτικόν, ἀφοῦ τὰ πάντα ὥρισθησαν καὶ ἐτακτοποιήθησαν, οὐδὲ τῆς ὥρας, καθ' ἣν θὰ γίνεταί ἡ συνεδρίασις, ἐξέκυρ-μενης, ὁ Πέτρος, ἀπῆλθεν, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐποῦσαν.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ φηγῶ τοῦ λεπτομεροῦς τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς καθημεριναῖς αὐταῖς συνεντεύξεσι. Δύναται μόνος ὁ ἀναγνώτης νὰ μαντεύσῃ τί συνέβαιναν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δύο νέων, δύναται ἕκαστος νὰ φαντασθῇ τὸ μαρτύριον, εἰς ὃ ἐκουσίως ἐβρίσθη ὁ Πέτρος, ἀνταλλάσσων τὴν ἐλπιζομένην παράδοξον ὀλίγον θεραπεῖαν τῆς Χαλκιδεῖς.

Ἡ νεῖν, ἡμεῖς τῇ ἡμέρᾳ καθίστατο θαρραλεωτέρα. Ἀπὸ ἀκούσεως τὰ βήματα τοῦ Πέτρου, καὶ ἐβρίσθητο εἰς τὴν θύραν, τὴν ἦνοιγεν, ὑπεδέχετο αὐτὸν μειδιῶσα καὶ χαίρουσα, ἐνῶ αὐτὸς εἰσέρχεται μελαγχολικός, σύννοος, σιωπῶν. Προσέειπε διὰ παντός τῶν οὐ μόνον νὰ μὴ εὐχῆσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰ δυνατόν, ἐλαττώσῃ τὸ καθ' ἑκάστην αἰσθητικὸν θάρρος τῆς νέας, ὅπως ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἄνη σὺναι.

Ἡ Χαλκιδεῖς ἄρ' ἐτέρῳ ἡθύνετο ἀνέκταστον εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἥτις δὲν ἔβρισε εἰς αὐτὴν νὰ παρατηρήσῃ τὴν βεβαιωμένην σοβαρότητα τοῦ Πέτρου, ὅστις ἔφθινεν ὁ δυστυχῆς, βλέπων ὅτι ἡ πνιδική, ἣν ἀνέλαθεν, ἦτο λίαν ἐργώδης, ὅτι θὰ ἐστασιζέσθαι αὐτῷ τὴν ζωὴν, ἔσως. Πλὴν ἀπεφάσισε νὰ ὑπομείνῃ, ἀφοῦ αὐτὸς ἐνοήθη ὁ μόνος τῶν πρὸς τῆς σωτηρίας τῆς νέας.

Ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡ βόσκυρος καὶ ἔανετο, διότι ἡ ἀφελεία τῆς κόρης καθ' ἡμέραν νέον ἐφύρισκε μαρτύριον. Καὶ εἰς παραδίδοις ἐπὶ μετὰ τὸν δυστυχῆ νέον εἰς τυραννίαν, δὲν θὰ ᾖ ὁ δυνατόν νὰ εὖρῃ καταλλελοτέρον καὶ μᾶλλον τῷ ἀγνῷ νεανίδος ἐπιτήδειον δῆμιον.

ὑποδεχομένη αὐτὸν, ἐνόησε ἐριγγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ δυνάμει ἀσυνήθους εἰς λεπτοφῶς κόρην, ἄλλοτε ἐβρίσθητο ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὁρμῇ κατανότητος, τὸν ἐνιγκαλίζετο, ἀποκαλοῦσα αὐτὸν προσφιλεῖ ἀδελφὸν τῆς!

Ὅσκις ὁ Πέτρος ἐκάθητο, πλὴν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐργασίας, ἐν ἀποστάσει τινί, αὐτὴ τὸν ἐκκαλετο πλείονος τῆς.

Ὅτι μὲν ἀνέτρεπε τοῦς χρωστήρας του, ὅτε δὲ ἐβρίσθη αὐτὸν ὑπερευτιχῶς.

Ἀλλοτε ἐκπτε παρ' αὐτῷ, ὅπως τον βλέπῃ ἐκ τοῦ πλείονος ἐργαζόμενος, ἐνῶ ἡ θερμὴ παρὰ τῆς ἐψυγεν ἐλαφρῶς τὴν ἰδικὴν του, οἱ δὲ ἐκινῶν βόστροχοί τῆς περιπλέκοντο ἐν ταῖς χερσὶ του.

Τίς δὲν ἡθύνθη τὴν ἡδὴν ἐκείνην φρικίαν, τὴν διαχεαμένην ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπαφῆς ἐρώσεως γυναικός!

Ὁ δυστυχῆς νέος ἡθύνετο αὐτὴν ἐ-

πίσης, ἀλλ' ὡς ζέοντα μόλυβδον διατρέγοντα τῆς φλέβας του...

Καὶ ὅμως, τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ὁ Πέτρος τῷ γατο τὸ μαρτύριον τοῦτο νὰ διαρκέσῃ ἀπείρως. Πραεῖ νὰ βλέπῃ τὴν Χαλκιδεῖς καθ' ἑκάστην; καὶ ὡς ἐξυκολούθῃ τὸ μαρτύριον μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ἰδύσκων ὁ ταλαίπωρος ἐν τῇ βασιλῶ ταύτῃ τὴν αὐτὴν ἡδονήν, ἣ ἡ λείκουσα τὸ ῥινίον γαλῆ τοῦ αἰσώπειου μύθου.

18'

Ἡμεῖς τινὰς μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἔργου, ἤρξατο βλέπων ἐν τῷ διαδρόμῳ τὴν σύζυγον τοῦ μίση, πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὡς εἰ ἀνέμενεν οὐρανόν. Τὸν ἐχαίρειζε τακτικῶς, ἐὰν συνήτα αὐτὸν πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας, ὡς πρὸ τῆς θυγατρὸς, ὅτε περιέμενε τὴν ἐξοδὸν του, τῷ ἀπέτεινε διαφόρου ὁμιλίας, ἀλλὰ καλὸς τις παρατηρητῆς θὰ διακρίνεν ἐν αὐτῇ ὅτι κατὶ τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ εἶπῃ ἀκόμη καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔτιω περιέμενεν, ἐσταμάτα ἐν τῇ λαρυγγί τῆς.

Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ ἐλάλει αὐτῷ ἡμέραν τινά!

— Ἀλλ' εἰς, Πέτρε, εἶπε δὴθεν ἀδιαφόρως καὶ οἰσνεὶ παίζουσα, πότε θὰ κάμῃ καὶ τὴν ἰδικὴν μου εἰκόνα; Ζωγραφεῖς, παιδί μου, τόσον καλά!

— Ὅσταν θέλατε, χανούμ, ἀπήντησεν ὁ νέος διαστάζων.

— Δὲν ἀρχίζομεν τάχα ἀπὸ αὔριαν; ἡρώτησε μετὰ προφανούς ταραχῆς, ἡ γυνὴ, ἐνῶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀπειτυχοῦτο ἡ εἰκὼν τῆς προσδοκίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΚΥΥΑΛΗΣ

Ο ΑΛΗ ΠΑΝΑΣ

ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δουλεῖα καὶ τίλος.

Ἡ γὰρ τοῦ ὑπὸ ἔξεν ἀνέκταστον ὅτι ἐγένετο δεκτὴ ἡ παρακλήσις του. Κατὰ τὰς τελευταίας συνεντεύξεις μου τὸ ὄρος τοῦ Ἀλῆ κατέστει οἰκειότατον ἐνταῦθα πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι οὐδέποτε τὸν εὖρον ἐν τῷ αὐτῷ κατῶν κατὰ δύο ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας; καλῶς δὲ ἐνθυμούμαι ὅτι ἐλάλητα πρὸς αὐτὸν ἐν ἐκτῷ διαφόρῳ κατῶν, ἐν ἑκαστῷ ἐβρίκναι μοι κομψότερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος τοῦ προηγουμένου. Ἐνθυμωσίαν ἐβρίκει σχεδὸν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπᾶς μόνον τὸν εἶδον φερόντα τυρῶνιον ἀντὶ τοῦ συνήθους κυανθοῦ σκούφου. Ἀπᾶς μόνον τὸν εἶδον ἀνιστάμενον ἐκ τοῦ διδανίου του, ὅτε ἤθελε νὰ μοὶ περιγράψῃ καὶ ἀπο-